

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills,

L'arribada del mes de maig porta sempre a les nostres ànimes una alegria particular. A l'alegria pasqual s'uneix el començament d'unes setmanes dedicades especialment a la Mare de Déu, en gran nombre de països. ¿I com no s'ompliran de goig els fills en notar de manera especial i amb més proximitat la presència de la mare? Resulta molt lògic que s'escaigui així. Com assegurava un antic escriptor eclesiàstic, la Mare de Déu, durant la visita a santa Isabel, «amb la seva llengua (...) va fer brollar per la seva cosina, com d'una font, un riu de dons divins. En efecte, allà on arriba la plena de gràcia, tot queda ple d'alegria»¹.

Avui voldria repassar amb vosaltres una vegada més alguns dels motius de joia i d'agraïment que ens porta aquest cinquè mes de l'any. Ja el primer dia, la festa de sant Josep Obrer, avui commemorada, constitueix un moment d'autèntic *gaudium* per a les dones i els homes que, com nosaltres, cerquen la santificació personal i exercir l'apostolat en la feina professional i per mitjà de la tasca quotidiana. Recordo l'alegria del nostre Pare quan es va començar a celebrar aquesta memòria litúrgica, ja que —com va escriure en una de les seves homilies— ***aquesta festa, que és una canonització del valor diví del treball, ens mostra de quina manera l'Església, en la seva vida col·lectiva i pública, és fa ressò de les veritats centrals de l'Evangeli, que Déu vol que siguin meditades especialment en aquesta època nostra***².

La festa de sant Josep Obrer ens convida a no oblidar el valor transcendent d'una tasca professional honorada, ben acomplerta, com la del sant Patriarca durant molts anys. Com a condició imprescindible, cal realitzar-la amb perfecció sobrenatural i humana, és a dir, amb el desig de donar glòria a Déu i de servir el proïsme, independentment de la consideració social que se li atribueixi. Quantes vegades vaig sentir comentar a sant Josepmaria que el valor diví del treball humà depèn de l'amor a Déu amb què es porta a terme, de l'esperit de servei amb què es comença i s'acaba!

Aprofito aquesta carta per demanar-vos oracions pels 35 diaques de la Prelatura a qui administraré l'ordenació presbiteral d'aquí a quatre dies. En anys anteriors, cada un d'aquests homes procurava santificar-se i moure's apostòlicament en l'àmbit de la seva professió civil. D'ara endavant, la tasca sacerdotal esdevindrà per a ells —per expressar-ho d'alguna manera— la professió, a la qual dedicaran totes les hores de la jornada, amb l'immens goig de saber-se instruments del Senyor en l'aplicació de la redempció a les ànimes. Preguem perquè visquin com a sacerdots sants, doctes, alegres i esportistes en el

---

¹ Pseudo Gregori Taumaturg, Homilia II sobre l'Anunciació.

² Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 52.

terreny sobrenatural, perquè així ho desitjava sant Josepmaria: *sacerdots-sacerdots, sacerdots cent per cent*³.

Un altre motiu d'alegria per a mi ha estat el viatge pastoral que vaig realitzar al Camerun en la setmana de Pasqua, un país que tantes esperances ofereix a l'Església, a l'Àfrica i al món. I, més recentment, els dies que he passat a Pamplona amb motiu dels cinquanta anys del començament de la Clínica Universitària de Navarra. En els deu lustres transcorreguts, innumbrables persones –metges, infermeres, personal administratiu— s'han dedicat a atendre amb esperit cristià els malalts, i milers de pacients han recuperat la salut, han après a oferir a Déu els patiments, i alguns fins i tot la mort, en estreta unió amb Jesucrist en la Creu. Dono gràcies a Déu amb tota l'ànima –acompanyeu-me també vosaltres—, perquè la sol·licitud de sant Josepmaria pels malalts, palesa des dels començaments de l'Obra i fins i tot abans, va trobar curs en aquest gran projecte que el nostre Fundador va impulsar personalment, així com en tantes altres iniciatives similars que han anat sorgint al llarg dels anys en diversos països.

Filles i fills meus, maig ens parla, sobretot, però de la presència contínua de la santíssima Mare de Déu en el camí de l'Església i de cada cristià. Res més lògic, doncs, que tractem d'obtenir un gran fruit espiritual i apostòlic de les properes setmanes.

En primer lloc, m'aturo en aquest costum molt estimat: el romiatge de maig. Demà, dia 2, es compleix un aniversari més del romiatge que sant Josepmaria va realitzar al santuari de Nostra Senyora de Sonsoles el 1935, en companyia de dos fills seus, i endegant aquest costum marià a l'Obra. D'aleshores ençà, ja quants milers d'ermites i santuaris de la Mare de Déu hem anat piadosament arreu del món, seguint les petjades del nostre Pare! Demanem-li que caminem al romiatge amb el mateix recolliment i confiança en la nostra Mare, amb el mateix esperit apostòlic, i, amb aquesta finalitat, convidem també algun amic, col·lega o parent, perquè ens acompanyi en aquesta mostra filial d'afecte a Nostra Senyora.

Cap a la meitat del mes, celebrarem la festa de la Mare de Déu de Fàtima i l'aniversari de la novena de sant Josepmaria a la Mare de Déu de Guadalupe, el 1970: dos records que ens han d'impulsar a tenir cura de les estones d'oració mental i les oracions vocals, especialment el Rosari, tan recomanat per la Mare de Déu als tres pastorets. Siguem santament ambiciosos en les nostres intencions apostòliques, suplicant a Maria per l'Església i el Papa, pels fruits de l'Any de la Fe per al qual ens estem preparant, per a la renovació de la vida cristiana a tot el món.

El dia 17, que aquest any coincideix amb la solemnitat de l'Ascensió del Senyor, és el vintè aniversari de la beatificació del nostre Pare. Quina memòria de les meravelles de la gràcia ens porta aquesta data, compartida amb el beat Joan Pau II i amb l'estimadíssim don Álvaro! Quina ocasió tan bona per augmentar la nostra gratitud a Déu i els nostres afanys de seguir l'exemple de l'instrument fidel que va escollir el Cel per fundar l'Opus Dei!

En les dates següents del mes, podem acompanyar de prop la Mare de Déu en la preparació de la festa de la Pentecosta, que aquest any se celebra el diumenge 27. Sant Josepmaria ens impulsava a detenir-nos en aquests dies –o en els següents—, de manera personal, en la consideració del desenari de l'Esperit Sant. Assumeix una importància capital que ens mantinguem molt a prop de la Mare de Déu en aquestes jornades, aprenent d'Ella a tenir més intimitat amb el Santificador de les nostres ànimes.

Fa poques setmanes, considerant la presència de la Mare al Cenacle de Jerusalem, amb els Apòstols i les santes dones, tot esperant la vinguda del Paràclit, Benet XVI feia

---

³ Sant Josepmaria, Homilia Sacerdot per a l'eternitat, 13-IV-1973.

notar que **amb Maria comença la vida terrenal de Jesús i amb Maria s'inicien també els primers passos de l'Església**⁴. Déu va voler que el seu Fill s'encarnés en les entranyes puríssimes de la Verge Maria, i el mateix Senyor ens la donà per Mare al costat de la Creu. Per això, quan els primers deixebles es van congregar al Cenacle a l'espera del Consolador promès, la Mare de Déu es trobava entre ells, demanant «amb les seves oracions el do de l'Esperit, que en l'Anunciació ja l'havia coberta amb la seva ombra»⁵.

Adverteix el Papa que **la presència de la Mare de Déu amb els Onze, després de l'Ascensió, no és, per tant, una simple anotació històrica de quelcom que es va esdevenir en el passat, sinó que assumeix un significat de gran valor, perquè amb ells comparteix el més preciós que té: la memòria viva de Jesús, en la pregària; comparteix aquesta missió de Jesús: conservar la memòria de Jesús i així conservar la seva presència**⁶.

No és difícil imaginar que, en el temps entre l'Ascensió del Senyor i la vinguda de l'Esperit Sant, els deixebles, tenint al costat la Mare de Jesús, escoltarien de la seva viva veu i amb gran pietat tants records com Ella conservava en el cor: des de l'anunci de l'Encarnació al naixement a Betlem; des dels atzarosos mesos que van seguir a la persecució d'Herodes fins als anys de treball i l'estada a Natzaret; des dels temps feliços de la predicació i miracles del Senyor durant la vida pública, fins a les hores tristes de la passió, mort i sepultura, i després l'alegria de la resurrecció, les aparicions a la Judea i Galilea, les últimes instruccions del Mestre... Al compàs de les fortes vivències de Maria, l'Esperit Sant anava preparant els Apòstols i els altres deixebles per a la plenitud de la Pentecosta.

Quina bona escola, filles i fills meus, és el Cenacle! Escola de pregària, en la qual santa Maria ressalta com a mestra inigualable. **Mestra d'oració**⁷, deia el nostre Pare, i també del **sacrifici amagat i silenciós**⁸. Allà la Mare de Déu roman a l'escolta de les inspiracions del Paràclit i ensenya als primers a sentir Déu en el recolliment de la pregària. **Venerar la Mare de Jesús en l'Església significa, per consegüent, aprendre d'ella a ser comunitat que prega: aquesta és una de les notes essencials de la primera descripció de la comunitat cristiana traçada en els Fets dels Apòstols (cf. 2,42). Ben sovint es recorre a la pregària per situacions de dificultat, per problemes personals que impulsen a adreçar-se al Senyor per a obtenir llum, consol i ajuda. Maria ens convida a obrir les dimensions de la pregària, a adreçar-nos a Déu no sols en la necessitat i no sols per a demanar per nosaltres mateixos, sinó també de manera unànime, perseverant i fidel, amb «un sol cor i una sola ànima» (cf. Ac 4, 32)**⁹.

És una missió que la Mare de Déu confia als qui desitgen ser fidels fills seus: ensenyar a altres persones a adreçar-se a Déu en tot moment, no només en les necessitats peremptòries o en les situacions difícils. **Per a alguns, tot això potser resulta familiar; per a d'altres és nou; i per a tothom, resulta ardu. Però jo, -va escriure sant Josepmaria- (...), no pararé de predicar la necessitat primordial d'ésser ànima d'oració, sempre!, en qualsevol ocasió i en les circumstàncies més dispars, perquè Déu no ens abandona mai. No és cristià pensar en l'amistat divina exclusivament com en un recurs extrem. Pot semblar-nos normal ignorar o menysprear les persones que estimem? Evidentment, no.**

---

⁴ Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 14-III-2012.

⁵ Concili Vaticà II, Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 59.

⁶ Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 14-III-2012.

⁷ Sant Josepmaria, *Camí*, n. 502.

⁸ Íbid, n. 509.

⁹ Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 14-III-2012.

*Són constantment per a aquells qui estimem les paraules, els desigs, els pensaments: hi ha com una presència contínua. Així mateix, doncs, amb Déu*¹⁰.

D'aquesta manera es va capturar sempre la Santíssima Verge Maria. *Al Calvari, al costat del patíbul, prega. No és una actitud nova de Maria. Sempre s'ha conduït així, complint els seus deures, ocupant-se de la llar. Mentre estava en les coses de la terra, restava pendent de Déu. Crist, (...) volgué que la seva Mare, la criatura més excelsa, la plena de gràcia, ens confirmés en aquest afany d'alçar sempre els ulls a l'amor diví*¹¹.

Ara, des del Cel, on viu glorificada en cos i ànima, la Mare de Déu segueix molt de prop cada un, complint a la lletra l'encàrrec que li va fer Jesús en la persona de sant Joan: *dona, aquí tens el teu fill*¹². **Encomanem-li totes les fases de pas de la nostra existència personal i eclesial** –recomana Benet XVI—, **entre elles la del nostre trànsit final. Maria ens ensenya la necessitat de la pregària i ens indica que només amb un vincle constant, íntim, ple d'amor amb el seu Fill, podem sortir de «casa nostra», de nosaltres mateixos, amb valentia, per arribar fins als confins del món i anunciar per tot arreu el Senyor Jesús, Salvador del món**¹³.

Preguem el *Dominus tecum* del avemaria amb la pietat diària amb que ho repetia el nostre Pare? Com insistim a la Verge Maria perquè ens ajudi a aprofitar els dons i els fruits de l'Esperit Sant?

Seguiu molt units a les meves intencions, que es resumeixen en una pregària intensa per l'Església, pel Papa, pels sacerdots i religiosos, per la santedat de tot el poble cristià. Demanem a l'Esperit Sant, recorrent a la intercessió de la Mare de Déu, que susciti en tots, pastors i fidels, l'anhel de complir en tot moment la santa Voluntat de Déu.

I acompanyeu-me en el viatge que penso fer a Eslovàquia d'aquí a pocs dies; perquè també allí l'esperit de l'Opus Dei es difongui més i més, semblant en tots els ambients l'amor a l'Església i el desig de santificar-se i santificar enmig de les tasques quotidianes. No imagineu amb quina pietat insistent va demanar el nostre Pare per aquesta terra, el 1968, quan hi va haver un conat d'alliberar-la del jou del marxisme.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 maig 2012

---

¹⁰ Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 247.

¹¹ Íbid, Núm. 241.

¹² Jo 19, 26.

¹³ Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 14-III-2012.